

Музичний
клуб

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XIX № 21 [2437].

ЧЕТВЕР, 16 ЛЮТОГО 1978 року

Газета виходить з 1939 року.
Ціна 2 коп.

Ціна 2 коп.

ПЕРША КОЛОНКА

Коефіцієнт усмішки

За усмішку преміальних не платять. Хоча усмішка — то невід'ємна складова частина праці кожного, хто зайнятий у сфері обслуговування. Справді, хіба можна слугувати людям, не усміхаючись? Виявляється, можна, переконують редакцію у своїх листах читачки — відвідувачки жіночого салону перукарні вищого класу по вулиці Леніна в місті Кіровограді. І виходять дівчата із салону з бездоганними зачісками, котрі аж ніяк не пасують до похмурого виразу обличчя. Що не кажіть, а усмішка у сфері обслуговування — то живий ланцюжок, котрий з'єднує тебе з людиною, вважає молода продавщиця універсального торговельного об'єднання «Кіровоград» Наталка Крилова. І правильно вважає. Бо нехай і повернешся покупець без потрібного товару, але зате з гарним настроєм. І нестиме вулицю її, Наталчину, усмішку. І подумает: не дістав модних черевишків, але яке синє небо, і як уже поспішає весна, і які гарні в нашому місті люди..

Погодьтеся, що по телефону усмішки не видно. Та подзвоніть на 09, у бригаду довідкової служби Кіровоградської телеграфно-телефонної станції, і у вас неодмінно поліпшиться настрій. Спробуй кожному відповісти авічливо, коли тобі щозміни треба відповісти на 960 запитань. Це теоретично. А практично телефоністи, члени бригади комуністичної праці, очолюваної Зінаїдою Федорівною Пастушенко, щозміни обслуговують 1400 абонентів. Стомливо? Звичайно. Але вслухайтесь у лагідний потік голосів ветерана праці Поліни Іванівни Таран, переможця минулорічного змагання Євдокії Федорівни Яновської, і ви зрозумієте, що культура обслуговування — неодмінна умова ударної праці. Ви вдячно усміхнетеся і тоді, коли на запитання дасть відповідь номер перший. Це особистий номер ударниці комуністичної праці Віри Климентіївни Змієнко. Сорок чотири роки працює вона телефоністкою. У важкі роки Великої Вітчизняної війни вона, вже тоді комуністка, зрозуміла, як багато значить усмішка в голосі зв'язківця. Тому і вчить сьогодні молодих культури обслуговування. Тому й голос Лариси Змієнко, особистий номер котрої — дев'ятий, стає схожим на голос номера першого. Лариса, котра вже чотири роки працює поруч матері, пишається нею і прагне наслідувати її в усьому, хоча усмішки по телефону не видно!

Надія Стрілка, молодий кулінар, зовсім недавно стала завідуючою кафе «Хвилінка». І теж почала свою роботу з... усмішки. А оскільки усмішка невіддільна від вивчення запитів і смаків відвідувачів кафе, то дівчата, очолювані Надією Євгенівною, вирішили змінити і зовнішній вигляд своєї «Хвилінки», і асортимент товарів, і їхню якість. Тепер можна й усміхатись, кажуть, розливаючи в чашки гарячі бульйони, пригостюючи відвідувачів смачними пиріжками Віра Рибак, Рая Карлюжна, Світлана Раунес.

А жаль, що за усмішку преміальних не платять...

Фотофільм

КОМСОМОЛЬСЬКОГО РОКУ

ЛЮДМИЛА КАСЯНЕНКО ТРЕТИЙ РІК ПРАЦЮЄ ДОЯРКОЮ В КОЛТОСЬКО-
«ПЕРШЕ ТРАВНЯ» МАЛОВІСКИВСЬКО-
Ю РАЙОНУ. МИНУЛОГО РОКУ ВІД
КОЖНОЇ З 13 КОРІВ ВОНА ОДЕРЖАЛА
ПО 3658 КІЛОГРАМІВ МОЛОКА. УДАР-
НО ПОЧАЛА ТРЕТИЙ РІК ДЕСЯТОЮ
П'ЯТИРІЧКІ. ЩОДОБОВИЙ НАЛІВ
ВІД КОРОВИ ДОВЕЛА ДО 12—15 КІЛО-
ГРАМІВ.

НЕ БАЙДУЖЕ МОЛОДИТІ ТРУДІВИНЦІ, КОЛИ РАПТОМ ВІДСТАЄ ХТОСЬ З ПОДРУГ. ОДРАЗУ — ВЗАЄМОВИРУЧКА. БО ХОЧЕТЬСЯ, ЩОБ ВЕСЬ КОЛЕКТИВ ФЕРМИ БУВ У ЧИСЛІ ПРАВОФЛАНГОВИХ.

НА ФОТО: ЛЮДМИЛА КАСЯНЕНКО.

ФОТО В. КОВПАКА.

ГОЛОВНИЙ ОРІЄНТИР—ТВОРЧІСТЬ

Масштаби радянської економіки величезні. Сьогодні лише за одну хвилину промисловість країни виробляє продукції на мільйон карбованців. Державним планом економічного і соціального розвитку на цей рік визначені нові високі рубежі.

У дитячому виконанні завдань десятої п'ятирічки особливе місце відводиться якнайшвидшому використанню в народному господарстві досягнень науки і

— Магістральний шлях розвитку нашої економіки, намічений XXV з'їздом КПРС, — підвищення ефективності виробництва і якості роботи. Важливе місце в піднесенні всіх галузей народного господарства займає наука. Виступаючи на урочистому засіданні, присвяченому 60-річчю Великого Жовтня, Генеральний секретар ЦК КПРС, Голова Президії Верховної Ради СРСР товариш Л. І. Брежнєв сказав: «Міркуючи про майбутнє, ми надаємо великого значення науці. Вона має виступити величезний вклад у розв'язання найважливіших завдань будівництва комунізму».

Підсумки перших двох років п'ятиріччя показують, що при активній участі радянських учених досягнуто чималих успіхів. Освоєно виробництво близько семи тисяч нових видів устаткування, апаратів, приладів і матеріалів. Знаменитий рейс до Північного Полюса найпотужнішого у світі атомного криголама «Арктика», виведення на орбітну потужність термоядерної установки «Токамак-10», успішні космічні експеримент по доставці з допомогою автоматичного транспортного корабля «Прогрес-1» на пілотовану орбіту станції різних вантажів — ці та інші здершення останніх років наочно демонструють могутній потенціал і широту творчих горизонтів вітчизняної науки.

Розвиток науки, застосування її результатів у практиці, підвищення технічного рівня і якості виробів завжди мали величезне значення. Особливо важливим це є на пізнішому етапі науково-технічного прогресу, який збігається з науково-технічною революцією.

З кожним роком додаткова частина виробленої продукції йдедалі більшою мірою створюється в результаті підвищення продуктивності праці. Інакше кажучи, збільши використанню у виробництві науково-технічних досягнень. Уже тепер за рахунок цього фактора в різних галузях народного господарства врісті продукції становить від 80 до 100 процентів. Сьогодні найважливіше полягає в тому, щоб на діючих підприємствах за рахунок технічного вдосконалення виробництва одержати весь приріст продукції. У зв'язку з цим першорядне значення має виконання планів впровадження нової техніки і наукової організації праці.

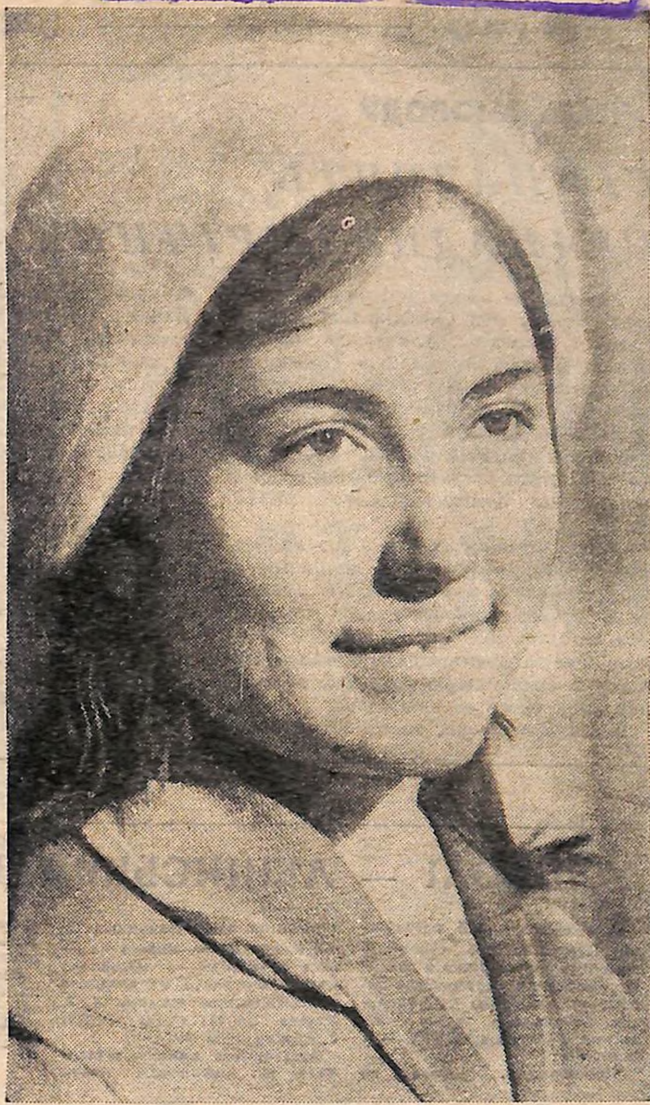
У нашій країні, яка має величезний науковий потенціал, працює близько 1300 тисяч науковців, включаючи викла-

дачів вищої школи. Зосередити діяльність дослідних установ, науково-виробничих об'єднань, проектно-конструкторських організацій, кафедр і лабораторій вузів на найважливіших для держави напрямках — це надзвичайно важливе завдання.

Велику організаційську роботу тут повинен розпорнути комсомол. У багатьох науково-дослідних інститутах діють ради молодих учених і спеціалістів. Їх обов'язки — активно впливати на формування тематичних планів, вибір напрямів досліджень, які передбачають створення наукових заділів і розв'язання невідкладних народногосподарських проблем. Авторитет ради багато в чому позначається й тим, наскільки ритмічно діє ланцюжок «НДІ — дослідний цех — завод». Тут важливо, щоб на «стінках» не було замків, щоб молоді робітники, технологи, конструктори цілеспрямовано допомагали не затримуватися новій машині, верстату або приладу.

Зусиллями вчених і спеціалістів у десятиріччя вперше розроблено приблизно двісті великих комплексних програм у найважливіших науково-технічних напрямках. Вони передбачають, зокрема, розвиток паливно-енергетичного комплексу, провідних галузей машинобудування, металургії, доцільне розміщення продуктивних сил в середній країні, освоєння нових районів, особливо багатих на сировину і паливо.

Тепер пайоговищою стала робота по виконанню програм. Вопа вимагає гайвищої організованості і відповідальності, зміцнення трудової, виробничої і плавової дисципліни в усіх сферах, на всіх ділянках господарського будівництва. Для успішної реалізації програм треба суворо додержувати всіх тих обсягів, чормативів і строків, які вказані в народногосподарському плані. Нині ми маємо справу з величезними масштабами виробництва. Тому найменше недо- виконання виробничого плану обертається величезним збитками. Припустімо, якщо недовиконати завдання по видобутку нафти лише на 0,5 процента, то втрати обчислюватимуться мільйонами тонн рідкого палива. З другого боку, неухильно зростають потужності оди- личиних агрегатів і цілих підприємств. У цих умовах кваліфікована підготовка проєктно-технічної документації, якісне виготовлення деталей, забезпечення на- дійної роботи всіх вузлів машин є особ- ливо важливою справою.

техніки. Як розв'язується це надзвичайно важливе завдання? Яка роль молодих робітників — новаторів, спеціалістів, наукових співробітників у зміцненні творчої співдружності науки з виробництвом? Про це заступник Голови Ради Міністрів СРСР, Голова Державного Комітету Ради Міністрів СРСР по науці і техніці, лауреат Ленінської премії академік В. О. КИРИЛІН розповідає кореспондентам ТАРС Р. Ахметову і А. Бєлікову:

Зауважу, що ВЛКСМ має великий досвід участі молоді в боротьбі за підвищення ефективності і якості роботи. Тепер важливо поглибити його новими результатами творчого пошуку. Треба якнайбільше поширювати досвід роботи кращих колективів — бригадний підхід, наскрізні бригади відмінної якості, роботу точно за графіком, особові рахунки економії.

Одна з головних вимог, яку ставити до спеціалістів і виробничиків науково-технічної революції, — безперервно поповнювати знання. Йдеться про постійне підвищення кваліфікації як молодих, так і досвідчених робітників, майстрів, техніків, інженерів, наукових співробітників. У нашій школі п'ятиріччі треба буде освоїти випуск нових машин, устаткування, приладів і апаратів двадцяти з лишком тисяч найменувань — це три з половиною тисячі більше, ніж у минулому п'ятиріччі. Чим більше буде у науки і промисловості добре підготовлених людей, які освоїли нову техніку, новий вид технології, нову схему процесу, тим швидше розвиватиметься виробництво, тим багатішою буде наша країна.

В сучасних умовах поєднується прагнення трудящих до наукової і технічної творчості. Тільки за минулий рік впроваджено понад чотири мільйони винаходів і раціоналізаторських пропозицій, спрямованих на підвищення ефективності виробництва і якості продукції, економію матеріальних, трудових і фінансових ресурсів. Серед авторів — чимало молодих робітників — новаторів техніків, інженерів, учених.

Щоб вклад молоді в науково-технічний процес десятиліт'ятірочки був швагомісний, треба кожному старшому проаналізувати наскільки повно використовуються резерви виробництва. На це мобілізує радянських людей Лист ЦК КПРС, Радні Міністрів СРСР ВЦРПС і ЦК ВДКСМ. Успіх справлякомсомолюця починається біля його робочого місяця — в цеху, на будівлі, в поліконструкторському або технологічному бюро. Важливо, щоб кожний молодий диня шукала, як краще організувати роботу які нові рубежі по прискоренню науково-технічного прогресу може взяти бригада, цех.

Працювати творчо — значить працювати в повну міру сил і здібностей. Приклад такої праці на всіх ділянках комуністичного будівництва повинні показувати комуністи і комсомольці.

ЧЕСТЬ ЗМОЛОДУ

СІМНАДЦЯТЬ
СІМНАДЦЯТИРІЧНИХ

Мабуть, не кожен бригадир наважиться взяти у свій колектив відразу сімнадцять новачків. А кавалер ордена Леніна Євгенія Миколаївна Нескорожня, бригадир екіпажу шукатурів управління механізації будівництва комбінату «Кіровоградважбуд», не побоялася. Разом з п'ятьма кадровими робітницями вона стала наставницею сімнадцяти випускників Кіровоградського МІТУ № 2.

Старші не обмежились лише передачею професійного досвіду, допомогою у набутті високої кваліфікації. Їх цікавили не тільки виробничі справи молодих. Що читають, які фільми, вистави люблять, чим займаються поза роботою? Нерідко в колективі спалахували дискусії про нову книгу чи кінофільм.

Шлях був вірним, досвід наставниць-

кої роботи допоміг Євгенії Миколаївні. Якщо перші три місяці тепер уже комсомольсько-молодіжний екіпаж шукатурів мав 18—20 квадратних метрів виробітку, то в середньому за 1977 рік цей показник сягнув 26,4 квадратного метра. Для порівняння: середній виробіток по управлінню становить 23,8 квадратного метра.

Минає час, збагатилася професійним досвідом дівчата. А досвід наставництва в цьому колективі стає надбанням усіх наставників управління. Ціні тут розгортаються соціалістичне змагання серед робітничих вихователів, передбачено скликати їх на семінари.

Ю. БЕЛОСТОЦЬКИЙ,
секретар комсомольської організації УМБ комбінату «Кіровоградважбуд».

У ШКОЛІ — ЛЕНІНСЬКИЙ ЗАЛІК

У комсомольській організації Перегонівської середньої школи Голованівського району проведено громадсько-політичну атестацію 44 учасників Ленінського заліку «Рішення XXV з'їзду КПРС — у житті». Перевірялась робота по виконанню комсомольцями їхніх комплексних планів «Учнівська комунізм». Особливу увагу зверталась на вивчення комсомольцями виступу В. І. Леніна на III з'їзді РКСМ 2 жовтня 1920 року.

Атестаційна комісія відзначала, що комплексні плани

добре продумано, завдання, визначені ними, успішно реалізовані.

Особливу активність виявили комсомольці Ольга Конюха, Наталія Ткаченко, Золя Юрченко, Таміла Нечипоренко та інші.

М. ЧУБ.

Леонід Федченко — майстер цеху контрольно-вимірних приладів та автоматичний Олександрівського Другого імені Петровського цукрокомбінату. Леонід — раціоналізатор. Торік він з початком свого цеху Б. І. Крамаренком і заступником головного інженера В. Т. Рудем подорожували раціоналізаторські пропозиції, економічний ефект від яких — 32 тисячі карбованців.

Нинішнього року Леонід Федченко розробив лінійних на підприємстві. Економічний ефект пропозиції — 3 тисячі карбованців.

На фото: Леонід ФЕДЧЕНКО (справа) і майстер ліній визначення цукристості Микола ЛІЩЕНКО перевіряють дім лінійника готової продукції.

Фото В. КОВПАКА.

Комсомольський словник епохи

У новій рубриці, яку ми відкриваємо, мова піде про головні комсомольські поняття, терміни, що з'явилися в наш лексикон за шістьдесят комсомольських років. «Комсомольський словник епохи» — це документальна розповідь про участь комсомольців у революційному перетворенні країни.

Юнкомми називали себе перші, найперші комсомольці. Слово це появилось зразу після резолюції. «Ми, юні члени РКСМ (Російської Комуністичної Спілки Молоді), вважали себе спадкоємцями паризьких комуністів — звідси й наша назва: юнкомми», — писав делегат восьми з'їзду комсомолу, секретар ЦК ВЛКСМ у 1928—29 роках Олександр Іванович Мальчиков.

Юнкомми, ці пишноволові хлопці і дівчата (не стриглись тому, що ніде було і нікому), стали найнадійнішими помічниками партії, виконували найвідповідальніші завдання. Вони були дуже дружні, надзвичайно дисципліновані. Жили переважно комуністами, одягалися, як прийде. Але у кожного з них поперх сатинової косоворотки, чи старої кофани, куртки, перешиті з батьківської шинелі, обов'язково були ремінь чи портупея — невід'ємні прикмети.

Юнкомми жадібно вчилися і несли живе слово в найглухіші куточки країни. З торбинкою за плечима, у рівних калошах, лаптях або «просто так» йшли вони від села до села, будоражили молодь, створювали нові й нові юнкомівські осередки. Це називалося «відкривати очі не зачепленим революцією елементам».

Висока свідомість, ідейність, безмежна віра в комунізм — відмітні риси юнкомів. Питання кар'єри їх зовсім не цікавили. Сьогоднішній секретар міг стати рядовим агіта-

тором і, надівши торбинку, вирушити по селах. «Якщо ти займаєш пост, не дивися спогорда на товаришів. Час каст минув!» — такий перший з дванадцяти пунктів «Катехизисів юних комуністів», виданого Томським райкомом спілки молоді.

Райком спілки молоді тоді виникали, то розпадалися. Сімнадцятого року в Петербурзі долали тисяч юнкомів, наступного року лише-

ра кати водили голим вулицями в 39-градусний мороз, били нагаями і прикладами, та він не сказав більше жодного слова — до самого розстрілу.

Таким був характер юнкомів. Загиблий у бою під Кронштадтом у 1921 році комсомольський поет Герасим Фейгін писав: Ми пойдом без страху, ми пойдом без думи. Ми пойдом на зустріч грозному врагу...

У квітні 1919 р. аїдозі Московського комітету РКСМ до молоді «такі рядки: «Юні комуністи дають паролі усьому фронту: «Смерть або перемога! Не знати відступу! Вперед і вперед!»

Так вони й йшли, показуючи зразки мужності і героїзму. Всього на фронтах громадянської війни билася 200 тисяч юнкомів.

ЮНКОМ

Ветеран комсомолу, член КПРС з 1917 року Е. Драбкін у своїх спогадах так відповідає на міркування про те, що в героїчний час молоді люди само собою ставали революціонерами: «Але ж і в той героїчний час шлях був не один, шляхів було багато: і шлях революції, і шлях контрреволюції, і шлях мужності, і шлях бунтарства». Коли Тверською вулицею Москви, нинішнього вулицю Горького, йшли на громадянську загоном юнкомів, на тротуарі товпились виражені молоді люди, яких юні комуністи зневажливо іменували «пшиками». Ліній фронту переконала по сцені коної людини, аска діляла молодих на юнкомів і «пшиків». Боротьба тільки починалася...

Юнкомми вмирали, не здригнувшись. У грудні 1918 року під час бою біля села Марково Сосновської волості Пермської губернії білогвардійці захопили в полон п'ятнадцятирічного добровольця Червоної Армії Малишевського полку Карасьова. На допиті хлопчину спитали, комуніст він чи ні. І він гордо відповів: «Так, я комуніст». Юного комуні-

ста майже до самого III з'їзду РКСМ — два з п'ятьма роки. певний час, дуже недовго, юнкомів називали «сокомольцями», а вже потім остаточно утвердилось — комсомольці.

В. ІВАНОВА.

ЙДУТЬ У БРИГАДУ ЛИСТИ ЯК ТОБІ СЛУЖИТЬСЯ?

Лист із солдатським трикутником, який надійшов до Одеського виробничого об'єднання імені Січеного повстанця, читали всією бригадою, де працював до армії Віктор Горьков. З частини, в якій він служив, повідомили, що вчорашній електромонтажник став відмінником бойової і політичної підготовки, йому присвоєно звання сержанта. Командування дякувало колективові за добре виховання поповнення Радянської Армії.

Віктор Горьков прийшов у бригаду через кілька днів після шкільного випускного вечора. У день посвячення в

робітничий клас ветерани праці вручили юнкові разом з перепусткою на підприємство і посвідчення про присвоєння кваліфікації слюсаря-електромонтажника першого розряду.

Прощаючи Віктора до лав Збройних Сил, товариші дали йому наказ бути таким мужнім і безстрашним солдатом, як вихованець їх підприємства Герой Радянського Союзу Олександр Орлов, який загинув смертю хоробрих при взятті Берліна.

В. ДЕНИСКО,
кор. РТАУ.

МИ — РАДЯНСЬКІ

«ХОЧ І СХОЖЕ НА РОСІЮ...»

ЩО ВАБИТЬ іноземців у нашу країну? Мігнот і причини у кожного свої. Ніну Захарівну Адамовську, наприклад, привели на землю батьків пам'ять та бажання зустрітися з батьком, Захаром Дмитровичем Кадигробом.

Нас щиро радує бажання іноземних громадян побувати в СРСР. Усім відома гостинність радянського народу, з якою зустрічають у нас кожного, хто прибуває до нашої країни з чистим серцем і відкритою душею. Тому й не здивували мене слова Ніни Захарівни про те, що її зворушила гостинність кочинних одиосельчан. Так, одиосельчан, бо ж родом її З. Кадигроб (Адамовська) з Червоновершини.

Вона не була тут тридцять сім років, як вісімдесят. Відколи чужинці привезли вісімнадцятирічну дівчину до Німеччини. Нелегко складалася доля. Дівчі тікала з фашистської неволі. Вдруге, 1943 року, разом з подругою. Емелю зі зброєю, де вони заховалялись, потрапили під обстріл польських партизанів. Так дівчата опинилися в Польщі. Півтора місяці поляки переховували двох дівчат — росіянку та українку. Та доля знову але покартувала. Знову поляки, знову Німеччина. Довгі роки чекання, і ось, нарешті, близька канада зі своєю...

Під Ахеном, куди Ніну разом з інши-

ми полоненими погнали рити окопи, вона понала під азіаналіт союзників. Тяжкопоранена, лікувалася в госпіталі Червоного Хреста. Коли стала на ноги, дізналася, що перебуває в американській зоні. Тут же знайшла своє сімейне щастя, одружившись із полоненим з Польщі Франком Адамовським. З ним і поїхала до Канади.

Над Канадою небо синее,
Вдолі без дождя косме —
Хоть покое на Россию,
Только все же не Россия...

У цих нехитрих рядках емігрантської пісні глибокий зміст. Зміст, виражає безсонніми почамі. Осягла його всім своїм еством і Ніна Захарівна. Ми сидимо з нею у світлиці батьків і розмовляємо.

— Обов'язково напийшесь, — наголошує гостя з Канади, — щоб вана молоді горділася своєю Батьківщиною, міцно оберігала її від горя, подібного до фашизму... Я знаю, ви й так патріот, але будьте ще більшими патріотами своєї країни... І щоб ніколи, ніколи у юнаків і дівчат не повторилася моя доля... Бути далеко від Батьківщини, повірте, зовсім не легко.

— Чому ж не повернулись?
— Спочатку не пускали, потім кетя збирали. Це для нас із чоловіком теж

не так просто. Він один працює. До того ж обживався там, звичав... Та Червоновершину, Кіровоград бачила і всі сні. Правда, тепер розумію: бачила не їх, бо ж уява зберігає в пам'яті бачене в далекі сорокові...

— Що найбільше привало вас у нашій країні, найбільше зацікавило?
— Новобудови. Не сподівалася, що після такої розрухи, яку бачила я 1941 року, так швидко можна відбудувати країну. Червоновершка для мене — то невелике містечко тепер. Сподівалася побачити хати під соломою, а побачила цегляні добротні будинки під залізом та шифером. Кіровограда, Компаніївки й зовсім не впізнала. Магазини аж ніяк не гірші, ніж у нас у Торонто. Приїду, розповім — мабуть, і не повірять мені. Це треба бачити! А запам'яталися найбільше гостинність земляків, зустрічі з колишніми подружками, з якими вчилася в школі. Наплакалися, згадуючи... Великі пости займають.

— Це ж які?

— Наталія Кадигроб — ветлікар, інші — вчителі...

Ледає гамулю усмішку — наше розуміння «великих постів» явно різниться від канадського.

Розмова заходить про навчання. Ніна Захарівна уважно слухає про те, що в нашій країні обов'язкова середня освіта,

підручники безплатні, великий вибір професій.

— У нас навчання платне. Щоб набутти улюбленої професії, треба, окрім бажання, мати ще й гроші. Та й то, коли не щасливий, то роботи можеш не знайти.

Цікавилася, чим живе канадська молоді, як проводить вона своє дозвілля.
— То — горе батьків, — безнадійно зітхає гостя з Канади. — Нікого не слухають, нікому не підкоряються. Крім наркотиків, сексу та грошей нічим не цікавляться.

— Що ви розповісте своїм співвітчизникам-українцям у Канаді про свою подорож?

— Шонайперше скажу, щоб приїздили на Україну. Розказати про всі ті зміни, які тут відбулися, неможливо.

У мене є кілька знайомих родом з Кіровоградщини. Одна з них уже побувала тут. Відверто кажучи, її розповідям, як і батьківським листам, не дуже йняла віри. Так, мабуть, і моїм розповідям не дуже повірять. Тож нехай приїзять — переконаються.

Що ж, нехай приїзять. Адже не секрет, що більшість зарубіжних туристів заявляє, що знайомство з нашою країною нічого не залишає від упередженості до неї, яка складалася від впливом буржуазної пропаганди.

Ми завжди раді добрим гостям у нашому домі.

Ю. ДМИТРЕНКО,
сценар «Молодого комунара».

ЮВІЛЕЙ ВИСТАВКИ

Студентський театр Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна існує вже десять років. Засновником його була викладачка кафедри російської літератури Т. М. Левченко.

Вже стало традицією новий театральний сезон відкривати виставою Е. Шварца «Кришталевий черевичок». Прем'єра відбулася 1974 року, а нині колектив готується до п'ятдесятого показу вистави. Давня французька казка про прекрасну Попелюшку звучить на сцені театру по-новому. І новина не тільки у своєрідності сценарію, не тільки в лаконічному художньому оформленні, а й гри.

У ювілейній виставі беруть участь наші випускники І. Дригерат, І. Федотова, Н. Єгорова, О. Попова.

Минулий рік був для колективу напруженим, творчо активним. Репертуар поповнився новою виставою за п'єсою польського драматурга Г. Кожишкіна «Царюк», або «Бюро добрих послуг». Цю нашу роботу на обласній театральній весні відзначено дипломом першого ступеня.

В. ДЕЙНЕКІН,
режисер студентського театру Кіровоградського педінституту.

ВІД СМІШНОГО
ДО СЕРЬОЗНОГО

Народного артиста Радянського Союзу Євгена Леонова знають і люблять мільйони глядачів нашої країни. Довірливі, добрі очі актора — це дзеркало не тільки його власної душі, а й душі численних героїв, яких так майстерно відтворив Леонов на сценах московських театрів, у кінофільмах, телевиставах.

Творча палітра лауреата Державної премії Є. Леонова багатогранна. Згадаймо його ролі в кінофільмах «Білоруський вокзал», «Зигзаг удачі», «Легенда про Тіна», «Афія», «Премія» тощо. Як вони всі різні і водночас в усіх них пульсує невідомий леоновський гумор, безпосередність, міцність, принциповість.

Від смішного до серйозного — не один крок, а роки напруженої праці над жорстким, мімікою, словом на творчому шляху Євгена Леонова, що вимірюється не одним десятиком літ. У репертуарі популярного актора, який працює в Московському театрі імені Ленінського комсомолу, — класика зарубіжної й вітчизняної, твори сучасних драматургів.

Нещодавно кіровоградці мали радісну нагоду зустрітися з московським гостем, який гастролював у нашій області. Євген Леонов виступав також перед робітниками і хліборобами Світловодська, Олександрії, Новоукраїнки, Знаменки.

В. ВАСИЛЕНКО.

НА ЗНІМКУ: ЄВГЕН ЛЕОНОВ.

Фото В. ГРИБА.

...Микола Олександрович заходить в кабінет. Дев'ятикласниця Іра Подолінська, десятикласник Ігор Ткаченко готують стінку «Аа старт!»

Вчитель читає дописи, дає поради. А в іншій кімнаті учні закінчують альбом «Спорт у школі». І Микола Олександрович знову схилився над роботою своїх вихованців. Підказує, заохочує, сам показує. Але завжди пам'ятає про головне — надмірна опіка позбавляє юних ініціативи, самостійності.

А як же тренувати без нього? Для цього в школі № 2 є більше двадцяти учнів-інструкторів. Десятикласник Іван Видюков приїждив до першокласників — проводити рухливі ігри з елементами баскетболу, восьмикласник Володимир Блезнюк вчить другокласників грати в футбол.

Павчати школярів усього, що сам умієш, викопати в них жадобу до знань, виховати їх справжніми громадянами Країни Рад — до цього прагне кожен вчитель. Таке життєве кредо і в Миколи Олександровича Заболотного, вчителя фізвиховання Олександрійської СШ № 2.

К. БАШЛИКОВА,
громадський кореспондент
«Молодого комунара».

М. Олександрія.

КРЕДО НА «МАЛОМУ СТАДІОНІ»
МИКОЛИ ЗАБОЛОТНОГО

МИКОЛА Олександрович Заболотний щойно повернувся з шкільних спортивних змагань. Ного чекав лист. Короткий, на одному аркуші: «Дякую Вам, учителю!» Що може бути приємнішого за ці щирі слова? Тепло, короче на душі.

А був же хлопчик — ні сили тобі, ані витривалості. Та горів бажанням — загартуватися, зміцніти. І хоча в кожному класі більше тридцяти хлопчиків і дівчаток, та цьому учневі, Миколі Затрутіну, вчитель приділяв найбільше уваги.

Іноді здавалося, що не тільки підопічний, а й сам вчитель уже не має сил продовжувати тренування. І тоді Микола Олександрович, перепочивши хвилину, спокійно говорив: «Ще раз спробуємо, Миколо!» Тренування продовжувалося, а разом з ним загартовувалась воля хлопчика, зростала спортивна майстерність. І ось уже Микола Затрутін навчається у вищому училищі, першорозрядник, тренер на громадських засадах.

Багаторіковий досвід у сіваха. Але швидше він починає все спочатку. Отак і вчитель. Він виховує в хлопчиків і дівчаток прагнення до фізич-

ного удосконалення, вчить їх бути красивими. Любить Микола Олександрович своїх вихованців, та й вони до нього горять всім серцем. Гарних баскетболістів виховав він разом з тренером ДЮСШ В. П. Собакар. Наприклад, Володимир Видюков та Іван Башликов — члени збірної команди області. На місцевих змаганнях «Стартів надій» збірна команда школи посіла перше місце.

Двадцять років працює М. О. Заболотний учителем фізкультури. Ентузіаст, невтомний працелюб, він завжди прагнув дати дітям добрий фізичний ґарт. Разом зі своїми колегами Т. І. Поліщук, В. Г. Ткаченко, старшокласниками майстрував спортивні снаряди, обладнував спортивні майданчики, організовував змагання «Старт надій». Радість спортивної боротьби, грамоти і подарунки — це на все життя запам'ятається учням 4-го класу Валі Московичко, Сергію Петрову, п'ятикласниці Наталі Гориславцеві...

І знову змагання. Цього разу на «Веселі стартів» вийшли учні 1-3 класів. А юнаки 8-10 класів змагалися на перекладні. Десятикласник Віктор Кравцов підтягує 25 разів і стає чемпіоном школи. Управі на агні і розгнітати рух в упорі лежачи найсильнішою була восьмикласниця Іра Осменко.

Вільний час. Чи буває він у нього? Спартакіада, змагання, заняття секцій, громадська робота. І до всього треба докласти рук.

збірною залізобетону (налі, деталі каркасу приміщення), яким мали забезпечити трест заводи Міністерства будівництва підприємств важкої індустрії. На 1978 рік виділено 280 тисяч карбованців для укладки каркасу. Введення об'єкта в експлуатацію можливе в 1979 році.

Як бачимо, відстрочка ще на один рік. Цікаво, як же конкретно діятимуть керівники тресту, вибравши у «несудимих» заводів потрібні матеріали і конструкції? Бо з такими темпами будівництва новосілля може не відбутись і в наступній п'ятирічці.

М. ПАТОКІН.
Світловодський район.

Будиночок лісника знімку. М. автора.

ДО 60-РІЧЧЯ
ЗБРОЙНИХ
СИЛ СРСР

«НАРОДЖЕНА
ЖОВТНЕМ»

Підсумовуємо результати
конкурсу-вікторини
«Молодого комунара»

Своїм юним читачам 7 січня ми запропонували відповісти на такі запитання вікторини:

1. Розкажіть про перший військовий парад на Красній площі.

2. Які нові види Збройних Сил показані у нас під час Великої Вітчизняної війни?

3. Назвіть п'ять радянських воєначальників, які першими стали маршалами Радянського Союзу. Яке звання вище за маршальське?

4. Що ви знаєте про «Дорогу життя»?

5. Який рід військ висував зі своїх рядів найбільше Героїв Радянського Союзу?

6. Назвіть ім'я нашого земляка, що став героєм оборони Брестської фортеці.

7. Іван Індик, Архип Маміта, Петро Великий, Василь Колісниченко — це імена героїв-земляків, павичо занесені в списки обласної комсомольської організації. Що ви знаєте про їхні подвиги, про їхню буремну молодість?

8. Скільки твоїх односельців брало участь у Великій Вітчизняній війні, скільки нагороджено бойовими орденами і медалями? Скільки твоїх односельців нині служать в армії чи на флоті офіцерами?

Найбільш чіткі і щирі відповіді першими надіслали члени історичного гуртка Новоукраїнської восьмирічної школи № 1 (керівник М. В. Яценко).

Ось як вони відповіли:

1. Перший військовий парад

1 травня 1918 року відбувся перший військовий парад на Красній площі. Цей парад був зовсім не схожий на сьогоднішній. Віденські шинелі, ботинки, чоботи — не вистачало й цього. І все ж деякі курсанти окремих військових курсів одержали в цей день ордени. А в приладу і символі належності до армії трудящих — червону п'ятикутну зірку з молотом і палицею всередині. Об 11-й годині вгору здійнявся прапор, і на Красну площу з прапорами і піснями вступили демонстранти. Кішки гріють пронесли по площі тачанки з кулеметами «Максим». За тачанками — гармати на кіньох і танки. Пролетів літак, пілотований льотчиком І. Випорожниковим. Об 10 годині 30 хвилин ранку перед демонстрантами виступив В. І. Ленін.

2. Нові види Збройних Сил

24 листопада 1917 року постановою державного Комітету Оборони проголошено оборону оуза виділена в самостійний вид Збройних Сил. Виська ППО країни продовжувала удосконалювати свою основу майстерності, в ході Великої Вітчизняної війни зривали задуми ворога, які намагалися зруйнувати і вивести з ладу наші вузли зв'язку, транспортні комунікації, адміністративно-політичні центри. За роки війни частини і з'єднаннями ППО було знищено більше 7 тисяч літаків, більше тисячі танків, олізко 1500 гармат і мінозв'язки ворога.

В нашій ділянці ППО країни озброєні зенітними ракетними комплексами і ракетними винищувачами-перехоплювачами. До складу військ ППО країни входять також і радіотехнічні війська, які за допомогою досконалих радіолокаційних станцій і радіоелектронних пристроїв, автоматизованих систем управління і сучасних засобів зв'язку можуть в день і вночі виявити, розпізнати, визначити координати і забезпечити знищення будь-якої повітряної цілі.

3. Перші Маршали Радянського Союзу

У 1935 році в СРСР введено звання «Маршал Радянського Союзу». Першими радянськими маршалами стали В. К. Блюхер, С. М. Будьонин, К. Е. Ворошилов, О. І. Єгоров, М. М. Гухачевський.

Нині в СРСР 33 воєначальники носять звання «Маршал Радянського Союзу». У 1945 році було введено звання «Маршал роду військ» і «Головний Маршал роду військ».

Ці звання присвоєні 46 разів.

Першим Маршалом роду військ став представник танкістів Я. М. Федоренко.

Вище маршальського звання — Генералісимус Радянського Союзу. Ного було встановлено Указом Президії Верховної Ради СРСР від 26 червня 1945 р., а 27 червня воно було присвоєно Верховному Головнокомандуючому Радянської Армії Н. В. Сталіну.

4. «Дорога життя»

Ленінградці витримали смертельний натиск голоду завдяки «Дорозі життя», яка пройшла фашистською блокадою, з'єднала серце Ленінграда з річкою Москвою, з усією Вітчизною. Це в жовтні, коли гримала навігація, військова рада Ленінградського фронту вирішила розпочати будівництво льодової дороги, як тільки товщина криги на Ладозі досягне 15 см. Коли приймали таке рішення, виникли питання: скільки треба часу для утворення криги такої товщини? Чи не «встатиметься» лід від безперерпного потоку сотень навантажених машин? На ці питання необхідно було дати відповідь.

17 листопада загін із 30 бійців під командуванням косметика 2-го рангу Я. М. Соколова в супроводі двох місцевих рибалок спустився на лід на західному березі озера. Односторонню групу майбутнього шляху досліджував спеціальний загін гідрографів Ладозької військової флотилії, очолюваний лейтенантом Е. П. Чуровим. Розвідники йшли повільно, тонкий лід «дихав», прогинався під вагою людей. Обходячи ополонки, вперед і вперед рухалися бійці, розпачаючи піхвою трасу майбутньої автомобільної дороги. На рапок наступного дня загін досяг східного берега. Бійці відпочили і по розставлених віхах повернулися назад.

18 листопада з західного на східний беріг озера переправився перший вершник, сани озоби. І вже в ніч на 22 листопада, незважаючи на хуртовину, пройшла перша автоколонна з 60 машин під командуванням майора Поручкова. Молодий лід тріщав під вагою автомашин, хоч лід не був й повністю завантажений. Водії тримали джерелі відкритими, щоб нестигнути вискочити, якщо машина підіде під лід. Льодова траса почала діяти. Її створення — справа народна.

Генеральські генерали слякувалися буди-що зрпаті перевезення продовольства, їдаючись до бомбардування та артялорських обстрілів «Дороги життя». Командування Ленінградського фронту в свою чергу посилювало протиповітряну оборону траси. З грудня 1941 року по березень 1942 року наші льотчики зробили більше шести тисяч бойових польотів. «Дорога життя» вирвала місто із смертельних лап голоду. По крижаний дорозі вдалося не тільки доставити в

(Закінчення на 4-й стор.).

ПОРА
ЛІСОВИХ
ГОСТЕЙ

ЧУЮ, хтось стукає на вулиці. Ритмічно, з невеликими перервами. Під-

ходжу до вікна — нічого не видно: мороз владив до розмаювання шибки. Спробував подихати на скло — нічого не виходить. Надто сильний мороз. А стукіт все продовжується. Визираю в дазрі. Ось воно що! До нас завітав перистий дятел. Знаменитий лікар дере-

з'явився оглянути новий паркан, адже й тут заховалися в щілинах різноманітні комахи.

Дятел прилетів сюди неспроста. Сильна холодна неча примусила потягнутися до людини багатьох мешканців лісу. Де найлегше роздобути їжу, там і птахи. Стали постійно-

ми дворі синиці. З ранку до вечора вони оглядають підвіконня, ганки, фруктові дерева. На горобинах і ясенях бенкетують червонобкі синігрі, навідується сюди обережні дрозди — горобиники. А дубоноси днями присиджують у заростях обліпихи.

Розселилися по дворах терпеливі граки і ворони — може, хтось викине щось їстівне. Ждуть поживи білобокі сороки і сойки. А на межі городу видніються зграйки маленьких пташок. Це чижі і щиглі харчуються насінням бур'янів. У лісі запаси такого корму вже вичерпалися.

Перекочували ближче до людських жител кунці і тхори — їхні сліди на снігу можна побачити дедалі частіше.

(Закінчення. Поч. на 3-й стор.).

Ленінград десятки тисяч тонн продовольства, палива, а й вивести в тил більш як півмільйона жителів міста — дітей, жінок, стариків, хворих. За дорученням ЦК ВКП(б) евакуацією особисто керував О. М. Косигін. Історія Ладозької дороги — це поема про мужність, наполегливість і стійкість людей.

5. Герої піхоти

Усі роки військ нашої армії-визволительки мають у своїх рядах Героїв Радянського Союзу. Найбільше їх дала матінка-піхота — 4700 чоловік, в т. ч. 20 — дівчі. За піхотою — славі соколи — 2400 чоловік, 60 з них дівчі Герої, а двоє — О. І. Покришкін та І. М. Кожелуб — носять по три Золотих Зірки. Артилеристи — 1800 чоловік, танкісти — 1155 чоловік.

6. Наш земляк — герой оборони Брестської фортеці

С. С. Скрипник — герой оборони Брестської фортеці, уродженець села Табанового Головинського району. Скрипник героїчно загинув під час оборони Брестської фортеці. Він посмертно нагороджений орденом Вітчизняної війни 2-го ступеня.

7. Навічно з нами

Іван ІНДИК — уродженець Кіровоградщини (с. Витязівка Бобринецького району), якому посмертно присвоєно звання Героя Радянського Союзу. І. С. Индик був у складі групи моряків-десантників, яка в ніч проти 26 березня 1944 року під командуванням старшого лейтенанта Олександровського висадилася в Миколаївському порту. Відбиваючи атаки ворога, сміливі до підходу радянських військ дві доби утримували захоплені плацдарми. З 68 десантників у живих залишилось лише 12 чоловік. У тому бою загинув і старшина 2-ї статті І. С. Индик. Учасником десанту 20 квітня 1945 року при своїм званні Героя Радянського Союзу.

„НАРОДЖЕНА ЖОВТНЕМ“

Петро ВЕЛІГІН — уродженець с. Злишки Маловицького району. За подвиги на фронтах Великої Вітчизняної війни йому присвоєно звання Героя Радянського Союзу. 13 квітня 1944 року П. В. Велігін з групою танкістів-десантників вів нерівний бій з гітлерівцями біля села Агаша-Джалі в Криму. Коли не стало патронів, десантники пішли на ворога врукопашу. Дев'ять поранених і знесилені розвідники фашисти схопили і піддали жорстокому катуванню. Вони кололи їх багнетами, вирізали у них шкіру і поспалили рани сіллю. Гітлерівці розстріляли непереможних воїнів і кинули в глибокий рік. Ім'ям П. В. Велігіна названо середню школу, де вчесья Герой.

Василь КОЛІСНИЧЕНКО — кіровоградець. Як і тисячі кіровоградців, Колісниченко нещадно громив ворога на фронтах Великої Вітчизняної війни.

Сімнадцять кіровоградців, серед них і Василь Колісниченко, удостоєні звання Героя Радянського Союзу.

Архип МАНИТА — уродженець села Лозуватого Ульяновського району. А. С. Манита брав участь в Берлінській операції. О. Матросова, за що посмертно удостоєний звання Героя Радянського Союзу. Його ім'ям названо середню школу та історико-краєзнавчий музей у селі Лозуватому.

8. Наші дорогі односельці

У Великій Вітчизняній війні брали участь 9532 наших однопольців. Нагороджено орденами і медалями — 3432. Нині служать в армії офіцерами 108 чоловік.

Новоукраїнські школярі відповідали на запитання нашої вікторини на вечорі бойової слави, присвяченому 60-річчю Збройних Сил СРСР. Потім гарно оформлений альбом з відповідями прислали в редакцію.

А через кілька днів ми мали ще один альбом. Його прислав електромонтер Олександрійського електромеханічного заводу, студент-вечірник Дніпропетровського гірничого інституту Юрій Зозуля. Понад 90 кннг, довідників, перепечаток молодий краєзнавець, а ще тим як складати розгорнуту відповідь на запитання вікторини. І його альбом, який він оформив разом із Світланною Зозулею, змістом і формою був ще цікавішим. Не забув Ю. Зозуля розповісти і про своїх земляків, які брали участь у Великій Вітчизняній війні. Зокрема, молодий робітник узяв інтерв'ю у свого старшого товариша по роботі Костянтина Андрійовича Білика, що нагороджений орденом Червоної Зірки, двома орденами Слави, шістьма бойовими медалями, має 13 подяк Верховного Головнокомандуючого. Разом з розповіддю про колишнього фронтовика Юрій Зозуля прислав і фотопортрет ветерана.

Змістовні відповіді також прислали: члени клубу юних краєзнавців Маловицької середньої школи № 1, учні 5 «Б» класу десятирічки № 5 м. Кіровограда, учні Федорівської середньої школи Кіровоградського району Леонід Бєзик, учень Новоміргородської десятирічки № 2 Юрій Барабан, учень Знамянської середньої школи № 6 Юрій Голованов, учениця Павлівської середньої школи імені Сухомлинського Онуфрійського району Тетяна Бородинова. Всіх їх (а також краєзнавців з Новоукраїнки) буде нагороджено дипломами «Молодого комунара».

А Юрія Зозулю визнано абсолютним переможцем нашого конкурсу. Йому буде вручено диплом і спеціальний приз редакції газети «Молодий комунар».

Редакція щиро дякує всім учасникам вікторини і тим, хто їм допомагав підготуватися до того, щоб правильно відповісти на запитання, — вчителям і батькам, фронтовикам і культармійцям.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП. Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

БК 20266. Обсяг 0,5 друк. арк. Зам. № 74.

БАТЬКІВСЬКА БУДЬОНІВКА

Ілля ГЕЛЬМАН

Це були пікетири з кігтями, як прозвали їх тут, в оресько-курський битві, за шасі, що не прибиралися. Вони ушкоджали, кіби їх випускає з неба злий дух і під песамовите завивання спливають бомби.

Заригається, стогне, хитається земля. Навіть в амбразуру видно, як у напрямі ліска, західніше Холмиш, злітають наші червоні димові ракети. Стрілецькі частини подають застережний сигнал: піхота і танки противника!

Зв'язок з першим дивізіоном знову припинився. Ми з Кулибабою знаходимо на лінії Куликова. Він мертвий, але продовжує тримати кінці кабелів: один — плоскозубцями, другий — зубами...

І ось ми в бійдажі, де штаб першого дивізіону. Сюди влучила бомба. У траншеї лежить убитий осколком у скроню Лариса Смирнова...

Танки, самохідки, бронетранспортери і піхота противника лезуть сюди на Холмиш. Зв'язок є на всіх напрямках, і артилеристи відкривають вогонь майже поночас. Гармати б'ють прямою наводкою по наступаючих непах. Спадають два «тигри», «пантера». Похитнулася, заагала гітлерівська рать. «В атаку!» — почувся зліва і справа. «Ура!» Попереду нас покотилися пожевні ала. І пішла наша піхота. Стріляємо й ми — всі, хто на СЦ. З автоматів, кулеметів, карабінів. Перебіжками просуваємося вперед разом із стрільцями.

Ми на ворогів позиції підбиті в німці гармати. Довкола розкидані ящики з снарядми, снаряди. Крижано-червоне сонце сховалося за фіолетово-димний горизонт, почало смеркати. На цей час становище наших військ було повсюди відновлене.

Доторали будівлі МТС, продовжували чадіти підбиті німецькі танки, бронетранспортери.

Невдовзі була готова братська могила. Сюди, на схил горба біля МТС, зібрався майже весь полк. Укладати полеглих помагали замполіт Маслов, комсерж Феденков. Кожного загортали в плащ-палатку. Рядком лежали командири гармат, водії. Крайній зліва — Куликов, трохи далі — Лариса Смирнова... Наші іслк закінчили тут 26 чоловік. Швидко виріс нагорб, на якому встановили зрізку піраміду з латунною зіркою нагорі. Кілька чоловік зголосили прощальне слово. Маслов говорив тихо, але проникливо:

— Ви свято виконали свій обов'язок. Батьківщина і народ ніколи вас не забудуть. Полеглі в боях за Вітчизну — безсмертні. Ваші імена не згаснуть ніколи. Прощайте, бойові друзі. Ми вас не жальємо, ми заздримо вашому безсмертю і ви завжди будете для нас прикладом...

По радіо був одержаний сигнал від Володіна, який пішов у розвідку, що гітлерівці жешуть з села Яблучково велику групу радянських громадян. Випели на пряму наводку батарею, вдарили по німецьких машинах, що відіслали. Людей було звільнено. Але дружини Володіна — Марії там не було. Її ще раніше вивезли фашисти, яким допоміг у цьому поліцей, син колишнього куркуля.

Своїх батька й матір Володін знайшов убитими біля того міся, де колись був поріг рідної хати. Він сів у погах батьків, поклавши поруч каску й автомат. Ми, його однопольці, мовчки стояли біля вбитих. Вітерень ворухив їхні сине волосся, злегка завихрював попіл від спаленої хати.

Пекуча несправність до фашистських варварів переповнювала наші серця, кликала до помсти.

У середині січня сорок четвертого в боях за Калниковичі Кулибаба (вже командир телефонного відділення), дістав звання молодшого сержанта. Він був всюдисущий — то на початковій, то на кінцевій станції, то під вогнем противника усував пошкодження на лінії. В кромішній темряві, яку розколювали спалахи вибухів, пробрався ми з ним до нового командира другої батареї старшого лейтенанта Гнідого.

Ну й спокійний же цей Гнідий (по моему — аж надто). Сидить під самим носом у гітлерівців, а вигляд такий, ніби загорє на пляжі. Дізнавшись, що ми з Кулибабою тягнемо зв'язок у четверту, Гнідий, усміхнувшись, просить передати кумові привіт.

— Скажіть йому, що я в Кіровоград уже листа написав. Уже цілий тиждень як виволоє й наше Ставділо. Скоро з кумом парешки вдома їстимемо...

Згодом чорний, як жук, Карнаух дещо розповів нам про

(Продовження. Поч. див. «Молодий комунар» за 9, 11 та 14 лютого ц. р.).

Гнідого: що він має красуню-жінку Оксану й дві донечки, що перед війною працював агрономом у Новій Празі. Тепер, коли визволили Кіровоградщину, він сильно переживав: як там дружина, чи вціліли діти, що з селом, колгоспом?.. А зовні — флегматично-спокійний.

Зовсім іншого ми побачили Гнідого 26 серпня 1944 року на Віленському плацдармі. Ми з Кулибабою чули, як він із постережого пункту передавав на свою вогнену позицію команду:

— Цілі! — голос його був різкий і відривистий. А потім став задумливим: — Дивіться, хлопці, — говорите у трубку Гнідий, — у напрямі села Ліна. Вачите стовп із шапкою диму? То наша з вами робота: пряме попадання в склад боеприпасів. Оголошую всім за відмінну стрільбу подяку!

При цих словах Кулибаба — гордо глянув на мене: знай, мовлив, наших кіровоградців!

Пізніше в полк надійшла виписка з Указу про нагородження Гнідого орденом Червоного Прапора за героїзм у боях під Сталінградом. Тоді ж ми дізналися й про те, що комбат-2 Михайло Тихонович Гнідий носить біля самого серця осколок...

Напередодні війни він з сім'єю переїхав до Олександрії. Молодий лейтенант запасу в перші ж дні війни, залишивши свою Оксану й маленьких дітей, відправився на свою приписку посаду командира взводу управління 1-ї батареї 344 гаубичного полку. Цей полк першим зустрів ворога на підступах до Києва. У вересні Гнідого тяжко поранило, і він з евакуаційним потрапив у Краснодарський край. Після викування — 897-й артополк, у складі якого він під Барніковим потрапив в оточення. У батареї Гнідого були росіяни, українці, казахи, грузини, навіть один кабардинець-башкир, але всі вони добре зрозуміли наказ комбата: пробитися до своїх або померти! Батарея, спаливши 13 німецьких танків, два бронетранспортери і знищивши до 200 гітлерівців, сама втративши 21 чоловіка, за ніч пройшла сімдесят кілометрів, переправилася через Північний Донець і, одержавши поповнення, зразу ж зайняла оборону по ріці. Потім були бої в Сталінограді — за Малахів Курган, за завод «Красний Октябрь». Під Сталінградом Гнідий був удруге тяжко поранений. Після чотиримісячної госпіталізації потрапив до нашого полку.

Зараз, узявши його добре, біліці — не тільки другої батареї — ловлять кожне його слово.

Полк перейшов кордон Німеччини. Тепер ми йдемо добивати фашистського звіра в його власному лігві.

На цей час Кулибаба із звичайного хлопчика перетворився у мужнього, загартованого воїна.

Батько розповідав, — збив на потилицю будьонівку Кулибаба, — що в громадянську, коли Перша кіпна йшла на білополяків, місія Червоної Армії щодо місцевого населення була визвольною. Так само, як і зараз. Щастя їхнє, що є така армія на світі. А то, уявляєш, як би розповзлася по землі фашистська чума?

Екіпаж артепостерігачів для корегування погно, в складі одного поляка і трьох білців, попав під постріл з броньованого «панцерверке». Удар прийшовся прямо в мотор. Вогонь потік в усі шілини. Із зміїним шипінням спалахнула одна на Тайгінах, який відкрив люк. За ним випов обпалений і застрілений Едик Кинсь. Горіа Кравченко, який не своїм голосом кричав на Володіна, аби той швидше вилізав.

Та найстрашнішим було те, що вони опинилися в руках гітлерівців! Підкотили на «тигри» есесовці-танкісти, оточили «тридцятьчетвірку». Палаючий, мов факел, Кравченко тримав в одній руці пістолет, в другій — ракетницю. Обидва курки зведені. На мить він завагався: вистрілити в фашиста чи з ракетницею дати сигнал своєї: тут противник! Кравченко вибірає другий варіант.

(Далі буде).

Редактор М. УСПАЛЕНКО.

Вступайте до навчальних закладів МВС СРСР і Харківського юридичного інституту

До цих закладів приймають осіб чоловічої статі віком до 25 років, що служили дійсною службою в Радянській Армії, тільки комсомольців і комуністів, придатних за станом здоров'я до служби в органах МВС. Вступники повинні мати середню освіту, позитивні характеристики про службу в Радянській Армії з місяця роботи і проживання.

Строк навчання: у вищих навчальних закладах — 4 роки, в середніх — 2 роки.

Вступники складають екзамени: до вищих навчальних закладів — з російської мови і літератури (твір і усно), історії СРСР (усно), іноземної мови;

до середніх навчальних закладів — з російської мови і літератури (твір), історії СРСР (усно).

Курсантів забезпечують безплатним харчуванням, гуртожитком, обмундируванням, грошовим утриманням.

Період навчання зараховується в загальний стаж служби в органах МВС.

Студенти Харківського юридичного інституту одержують стипендію в розмірі 55 крб., їх забезпечують гуртожитком.

Випускникам навчальних закладів МВС СРСР видають диплом про вступ чи середню юридичну освіту і присвоюють звання «Лейтенант міліції» (лейтенант внутрішньої служби). Їх направляють в органи внутрішніх справ на посади: слідчих, експертів-криміналістів, інспекторів карного розшуку, відділу боротьби з розкраданням соціалістичної власності та спекуляцією, адміністративної служби міліції. ДАІ, на керівні посади у виправно-трудові установи.

Бажаючі вступити на навчання повинні звертатися на адресу: м. Кіровоград, вул. Державинського, 41, відділ кадрів, кабінет 86 — з 9 по 18 годину щодня, крім суботи і неділі. При собі слід мати паспорт, військовий, комсомольський (партійний) квитки, атестат про середню освіту.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград. Газета публікується на українському мові.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Тираж 60 600.

Індекс 61197.

Відділ кадрів УВС облвиконкому.